

Arrest

nr. 221 535 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de gemeente BRASSCHAAT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Burgemeester van de gemeente Brasschaat van 13 december 2018 houdende de intrekking van een onterecht afgeleverde verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2019 met referentienummer 81796.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 196 842 van 19 december 2017 blijkt dat verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van haar (meerderjarige) Belgische dochter.

Op 27 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad nr. 196 842 van 19 december 2017 wordt de bevelscomponent van deze beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) vernietigd en wordt het beroep verworpen wat betreft de weigering van verblijf.

Op 31 juli 2018 wordt aan verzoekster een F-kaart afgegeven.

Op 13 december 2018 neemt de burgemeester van de gemeente Brasschaat de beslissing tot intrekking van een onterecht afgeleverde verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Dit is de bestreden beslissing:

"De verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie (F kaart B333431537) afgeleverd op 31 juli 2018 aan K. K., van Albanese nationaliteit, geboren op (...) 1957 te V., met rijksregisternummer xxxx, verblijvende te (...) werd onterecht afgeleverd en dient ingetrokken te worden.

Bij arrest nr. 196 842 dd. 19.12.2017 (betekend op 22.12.2017) vernietigde de RvV de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De weigering tot verblijf van meer dan drie maanden genomen op 27.06.2017 houdt stand. Dit betekent dat betrokkene geen verblijfsrecht heeft als familielid van een EU burger De instructie van bureau Geschillen van 28.12.2017 om een AI af te leveren was onterecht en werd ingetrokken door een nieuwe instructie van 29.11.2018.

De uitreiking van de F-kaart en de bijhorende (verblijfs)rechten hadden nooit mogen tot stand komen gelet op deze weigering van verblijf dd. 27.06.2017, betekend op 01.08.2017, waarbij door de gemachtigde van de Minister het verblijfsrecht in hoofde van betrokkene werd geweigerd daar niet aangetoond werd dat de referentiepersoon effectief gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer in de zin van art 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het stadsbestuur is niet bevoegd om een F-kaart uit te reiken, immers de burgemeester of zijn gemachtigde zijn overeenkomstig art. 52, § 4, tweede lid KB 8/10/1981 maar bevoegd zijn om een F-kaart af te geven "indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet". In casu werd wel degelijk door de Minister of zijn gemachtigde een beslissing binnen de termijn bepaald bij art. 42 van de Vreemdelingenwet genomen, namelijk een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 27.06.2018, d.i. ruim binnen de termijn van 6 maanden zoals bedoeld in art 42 van de vreemdelingenwet.

Er dient op te worden gewezen dat "de afgifte van deze of gene verblijfskaart" een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, wat in casu het geval is. De verzoekende partij werd materieel in bezit gesteld van een F-kaart maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium te weten het onderliggende (verblijfs)recht. Het verblijf van de verzoekende partij, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kon dus niet als legaal worden beschouwd. Het loutere afnemen van deze verblijfskaart die ten onrechte werd afgegeven, kan niet worden beschouwd als een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten en doet geen rechtsgevolgen ontstaan in hoofde van de verzoekende partij. Het attest van afneming behelst niet meer of minder dan de rechtzetting van die materiële vergissing." (RvV nr. 194.813 dd. 10.11.2017)

Het stadsbestuur is niet bevoegd om een F-kaart uit te reiken, immers de burgemeester of zijn gemachtigde zijn overeenkomstig art. 52, § 4, tweede lid KB 8/10/1981 maar bevoegd zijn om een F-kaart af te geven "indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet". In casu werd wel degelijk door de Minister of zijn gemachtigde een beslissing binnen de termijn bepaald bij art. 42 van de Vreemdelingenwet genomen, namelijk een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20) op 27.06.2017, d.i. ruim binnen de termijn van 6 maanden zoals bedoeld in art. 42 van de vreemdelingenwet. Het beroep ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werd verworpen op 19.12.2017. De enige wettige beslissing is dan ook de beslissing van de gemachtigde van de minister d.d. 27.06.2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De afgifte van de F kaart is een zulkdanige manifeste vergissing dat betrokkene zelf er het bestaan niet van kan ontkennen, immers was zij en haar advocaat op de hoopte van het arrest van de RVV nr 196842, betekend op 22.12.2017.

Om bovenvermelde redenen kan de afgifte van de F-kaart dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken. Zie in dit verband volgende vaste rechtspraak:

Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr 98.800, RvS 6 mei 2002 nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635, RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676)."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 11 maart 2019 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. De laatst nuttige dag om de nota en het administratief dossier in te dienen was 19 maart 2019.

Er werd geen nota ingediend maar wel een administratief dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Machtoverschrijding.

Dat nergens in de Vreemdelingenwet wordt gestipuleerd dat een Burgemeester beschikt over bevoegdheid om over te gaan tot intrekking van een verblijfskaart.

Dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat diegene die de kaart aflevert over een bepaalde bevoegdheid beschikt om deze terug af te nemen zonder meer.

Dat bovendien verzoekster niet anders kan vaststellen dat de bestreden beslissing de facto motiveert waarom verzoekster niet zou beschikken over een verblijfsrecht quod non.

Dat gedaagde zijn bevoegdheid heeft overschreden door de verblijfskaart in te trekken."

3.1.2.1. Van machtoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing dat de bevoegde overheid (de gemachtigde van de staatssecretaris) inzake de aanvraag gezinshereniging van verzoekster een weigeringsbeslissing nam op 27 juni 2017 op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 196 842 van 19 december 2017. Deze beslissing is dus *ex tunc* in het rechtsverkeer aanwezig en de bevoegde overheid heeft haar beslissingsbevoegdheid inzake deze aanvraag uitgeput. Verzoekster betwist niet dat de bevoegde overheid om te beslissen over haar aanvraag gezinshereniging van 14 maart 2017 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde is.

Op 31 juli 2018 leveren de gemeentelijke diensten (per vergissing, zo blijkt achteraf) aan verzoekster een F-kaart af. Op 13 december 2018 neemt de burgemeester de beslissing om deze F-kaart in te trekken. Verzoekster voert aan dat nergens in de vreemdelingenwet gesteld wordt dat de burgemeester

de bevoegdheid heeft om een verblijfskaart in te trekken en dat niet kan gesteld worden dat diegene die de kaart aflevert, ook over de bevoegdheid beschikt om deze in te trekken. De F-kaart werd overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit afgeleverd door de burgemeester of zijn gemachtigde, maar onterecht, gezien de aanvraag reeds was geweigerd door de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit. Er wordt opgemerkt dat de overheid die een beslissing genomen heeft, ook degene is die ze later kan intrekken (RvS nr. 154.822, 13 februari 2006). Een administratieve rechtshandeling kan immers onder bepaalde voorwaarden ingetrokken worden (zie hieronder de bespreking van het tweede middel).

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de burgemeester *in casu* zijn bevoegdheid heeft overschreden door een beslissing van de gemeentelijke diensten in te trekken.

3.1.2.2. Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom zij niet over een verblijfsrecht zou beschikken. In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing hierover wel motieven bevat, met name:

“Bij arrest nr. 196 842 dd. 19.12.2017 (betekend op 22.12.2017) vernietigde de RvV de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De weigering tot verblijf van meer dan drie maanden genomen op 27.06.2017 houdt stand. Dit betekent dat betrokkene geen verblijfsrecht heeft als familielid van een EU burger. (...)

De uitreiking van de F-kaart en de bijhorende (verblijfs)rechten hadden nooit mogen tot stand komen gelet op deze weigering van verblijf dd. 27.06.2017, betekend op 01.08.2017, waarbij door de gemachtigde van de Minister het verblijfsrecht in hoofde van betrokkene werd geweigerd daar niet aangetoond werd dat de referentiepersoon effectief gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer in de zin van art 40ter van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster uit geen kritiek op dit motief.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat “de afgifte van deze of gene verblijfskaart” een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt mee dat het verblijf van een familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en *a fortiori* niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, wat *in casu* het geval is. Verzoekster werd op 31 juli 2018 materieel in het bezit gesteld van een F-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een *instrumentum* dat niet onderbouwd is door het *negotium*, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. Dit onderliggende verblijfsrecht werd geweigerd op 27 juni 2017 en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 196 842 van 19 december 2017. Het verblijf van verzoekster, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kon dus niet als legaal worden beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van het vertrouwensbeginsel.

In het arrest van 17 maart 1987 geeft de Raad van State een definitie van het vertrouwensbeginsel, zijnde als 47: “... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concreet geval heeft gedaan.”

Mede hieraan verbindt de Raad van State drie voorwaarden:

-het bestaan van een vergissing van het bestuur,

-het ten gevolge van deze vergissing verlenen van een voordeel aan een burger en

-de afwezigheid van gewichtige redenen om dat voordeel terug te vorderen.

Een andere definitie vinden we in VAN DAMME en WIRTGEN: “De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan het bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen”.

Beide definities stellen alvast één zaak centraal, de burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur heeft gedaan. Men gaat trachten de burger te beschermen tegen veranderingen

in het bestuur, die in het nadeel van de burger kunnen spelen. Men moet altijd vermijden dat er schade aan de burger wordt berokkend.

Het vertrouwensbeginsel treedt op wanneer het bestuur handelingen stelt of nalaat handelingen te stellen waarop iemand kan hebben vertrouwd.

Het recht moet voorzienbaar en toegankelijk zijn, op het moment dat een rechtsonderhorige bepaalde handelingen stelt moet hij kunnen zien wat de gevolgen van zijn handelingen zullen zijn.

De overheid zal het door hem gewekte vertrouwen moeten honoreren. Hierbij hoort onder andere de niet retroactiviteit van rechtshandelingen, ter voorkoming van rechtsonzekerheid.

Zo zal een nieuwe wet niet met terugwerkende kracht inwerken op daarvoor bestaande toestanden.

Het vertrouwensbeginsel wordt in de rechtspraak frequenter dan voorheen ingeroepen vanwege zijn subjectieve aard. De toepassing van het vertrouwensbeginsel in bestuursrechtelijke aangelegenen veronderstelt een integrale belangenafweging die verder reikt dan de belangen van de tegenpartij in een geding voor de rechter. Het vertrouwensbeginsel behelst ook de belangen van derden en sterker nog, het algemeen belang.

Echter blijft het vertrouwensbeginsel in casu een beginsel. In die zin dat het opgewekte vertrouwen moet worden gehonoreerd maar het is mogelijk dat andere zaken de bovenhand kunnen krijgen. Het vertrouwen hoeft dus niet altijd te worden gehonoreerd, de mogelijkheid bestaat dat er contra-argumenten zijn die het beginsel afzwakken. Zoals wanneer er een wettelijke grondslag bestaat of uitzonderlijke omstandigheden optreden die een doelstelling van algemeen belang of de goede werking van een openbare dienst in het gedrang brengen.

Dat verzoekster meent dat het vertrouwensbeginsel hier ten volle speelt.

Vooreerst is er de fout in hoofde van de DVZ die duidelijk heeft gesteld (en zo blijkt ook uit de bestreden beslissing) in haar instructie van 28.12.2017 dat het AI diende te worden verlengd tot zes maanden na de betekening van het arrest.

Dit gegeven staat vast en geeft zowel aan gedaagde als aan verzoekster dat gedaagde alsnog beslist heeft over te gaan tot intrekking van haar bestreden beslissing en een nieuwe beslissing wenst te nemen. Dat zulks een vertrouwen heeft gewekt in hoofde van verzoekster meer bepaald dat zij een nog lopende aanvraag had.

Dat dit vertrouwen daarenboven nog meer werd gewekt wanneer zij in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart.

Dat de afgifte van een verblijfskaart mogelijks een declaratoir karakter heeft doch dit neemt niet weg dat zij effectief in het bezit was van de titel die voor alle overheden werd aanvaard als geldig etc. Dat zulks onbetwistbaar een voordeel uitmaakt in de zin van het vertrouwensbeginsel.

Dat tenslotte de vraag gesteld dient te worden of er dwingende redenen voorhanden zijn die de afname van de kaart zouden kunnen verantwoorden.

Deze vraag kan op tweeërlei wijzen worden beantwoord.

Eenzijds heeft gedaagde zelf geen enkel fout begaan in dit dossier daar zij er redelijkerwijze vanuit kon gaan dat de afgifte van een nieuw AI de facto maakte dat er een lopende procedure gezinshereniging was. Dat zij dan ook redelijkerwijze toepassing kon maken van art. 52 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit een beweerdelijke vergissing is blijkt pas uit de instructie van 28.11.2018.

Dat gedaagde op generlei wijze aangeeft waarom het voordeel zou moeten worden afgenomen andere dan dat het nooit had mogen afgeleverd worden hetgeen de jure niets anders is dan het vertrouwensbeginsel negeren. Zo wordt nergens het algemeen belang aangehaald, het belang van derden etc.

Dat verzoekster niet anders kan concluderen dan dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd."

3.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden voldaan te zijn: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 4 april 2003, nr. 177.945; RvS 26 februari 2007, nr. 168.263; RvS 2 juli 2008, nr. 185.109).

Verzoekster voert aan dat het vertrouwensbeginsel twee maal werd geschonden. Een eerste maal toen haar door de gemeente op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken een attest van immatriculatie werd afgegeven na het arrest van de Raad nr. 196 842 van 19 december 2017, zodat bij verzoekster het

vertrouwen was gewekt dat zij een lopende aanvraag had. Een tweede maal toen haar door de gemeente een F-kaart werd afgeleverd.

De Raad ziet evenwel niet in hoe er *in casu* sprake kan zijn van een rechtmatig vertrouwen, nu uit een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 juni 2017 blijkt dat aan verzoekster het verblijfsrecht werd geweigerd omdat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon effectief gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 19 december 2017. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van deze weigeringsbeslissing van 27 juni 2017, gezien het door haar ingediende beroep tegen deze weigeringsbeslissing. Verzoekster kan evenmin voorhouden niet op de hoogte te zijn van het arrest van de Raad nr. 196 842 van 19 december 2017, gezien dit werd ter kennis gebracht op de door haar gekozen woonplaats.

Uit een weigering tot verblijf waartegen het beroep werd verworpen kan geen rechtmatig vertrouwen worden geput. De omstandigheid dat er daarna vergissingen gebeurd zijn bij de gemeente na instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor verzoekster meende dat haar aanvraag nog lopende was, doet geen afbreuk aan het feit dat de bevoegde overheid inzake verzoeksters aanvraag gezinshereniging van 14 maart 2017 een beslissing nam op 27 juni 2017 en zo haar beslissingsbevoegdheid inzake deze aanvraag heeft uitgeput. Zoals reeds gesteld in de bespreking van het eerste middel werd het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is deze beslissing *ex tunc* in het rechtsverkeer aanwezig.

Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad nog op het volgende.

Een administratieve handeling die rechten doet ontstaan, kan worden ingetrokken door de administratieve overheid, indien zij onregelmatig is. De intrekking van een rechtsverlenende, doch onregelmatige, administratieve rechtshandeling is slechts mogelijk binnen de termijn van dertig dagen, bepaald voor het instellen van een beroep bij de Raad. Ingeval een dergelijk beroep ingediend werd, kan de intrekking gebeuren tot aan de sluiting der debatten. Als die rechtshandeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden, kan zij ten alle tijden worden ingetrokken (*cf.* M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van een administratieve rechtshandeling in Administratieve rechtsbibliotheek*, die Keure, Brugge, 1994, p.43; RvS 4 december 2007, nr. 177.563; RvS 29 december 2011, nr. 217.087; RvS 7 maart 2017, nr. 237.586).

Gelet op de hierboven vermelde elementen, namelijk de weigeringsbeslissing van 27 juni 2017 en de verwerping van het beroep tegen deze beslissing bij arrest van de Raad, merkt de Raad op dat waar de verwerende partij is overgegaan tot de afgifte van een attest van immatriculatie en vervolgens van een F-kaart aan verzoekster, er *in casu* sprake is van een beslissing die door een zodanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden, door burger én overheid (*cf.* RvS 19 mei 2011, nr. 213.352; M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling in Administratieve rechtsbibliotheek algemene reeks nr. 6*, Brugge, die Keure, 1994, nr.106-134). De vaststelling dat deze handeling van de gemachtigde als onbestaande handeling dient te worden gekwalificeerd, heeft tot gevolg dat aan deze handeling geen enkel recht kan worden ontleend (RvS 4 maart 1976, nr. 17.478; M. VAN DAMME en F. DE KEGEL, *o.c.*, nr. 134). Bijgevolg kan zij te allen tijde worden ingetrokken, wat is gebeurd door de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET